

Hallo

Dit is de tekst van het tweede boekje.
Het 'leuke' boekje is op
vandaag uitgeleverd. Reakties op het eerste boekje
"Rondom 20", Laat wat van je horen!

Groet Joke de Haan
Is hier het 1ste boekje al naar
Jin noden gekomen?

Boekje 2

HET VAKMANSCHAP VAN VAKKANJERS NADER BEKEKEN

J. de Haan
Jannenvroukamp 21
3848 DB HANDEWYK

E-mail verwijzen naar @carway.nl

Deelnemers en juryleden vertellen
over het nut van deelname aan de
internationale beroepenwedstrijden

Inhoudsopgave	pag 3
Voorwoord	pag 5
Ten geleide	pag 7
De deelnemers	pag 9
Benedicte Hoitink	pag 11 ✓
^{Johan} Joost Peelen	pag 13 ✓
Marc van Dijk	pag 15
Paul Dijkstra	pag 17
Bart de Bruijn	pag 19
Andre Niens	pag 21
Saskia Smeenk	pag 23
Onno Kokmeijer	pag 24
Hein Nooijen	pag 25
Petri Groenendijk	pag 27 ✓
Rudolf van Veen	pag 29
Frank Scheutjens	pag 30 ✓
Jos Gräfe/Siepk Bekkering	pag 31

De Juryleden

Theo Bakkum pag 35

Kees Kompier pag 36

Henk Blewanus pag 37

Dick Bruins pag 38

Gerard Strikker pag 39

Frans Mank pag 41

Louis Hankart pag 42

Peter van Swol pag 43

Theo Matla pag 44

VOORWOORD

Eens in de twee jaar vinden er ergens in de wereld de "World Skills" plaats.

Honderden jonge vaklieden strijden dan – in hun beroep – om de allerhoogste 'prijs': de gouden medaille.

Maar ook als men niet op het ere podium komt heeft men door mee gedaan te hebben al veel gewonnen. Elke deelnemer behoort in zijn of haar land tot de besten, want zij waren immers Nationaal Kampioen en hadden een serie van selectiewedstrijden gewonnen.

Tijdens de internationale beroepenwedstrijden meten zij zich niet alleen op het vaktechnisch niveau maar ook op het mentale vlak. Zij nemen aan 'bagage' veel meer mee terug op de weg naar volwassenheid. Naast efficiëntere werkmethoden moet men denken aan houding en mentaliteit die van sociaal belang zijn.

Diverse deelnemers hebben, na terugkeer van de wedstrijden, promotie gemaakt in het bedrijf of zijn op begeleidende en instructieve posities terecht gekomen. Dit speelt met name in de grotere bedrijven. Maar ook in het midden- en kleinbedrijf zijn er veel kandidaten die (soms met een aanvullende studie) de zaak van de ouders overgenomen hebben, dan wel een eigen bedrijf zijn gestart en daarin nu succesvol zijn. Verder treden zij op als jurylid bij nationale kampioenschappen, wanneer nieuwe kandidaten geselecteerd worden.

In de navolgende verhalen zijn hun belevenissen vastgelegd.

Naast een team jeugdige vaklieden bestaat de nationale afvaardiging ook uit een keur van juryleden, experts op hun terrein. Zij beoordelen, samen met collega's uit andere landen de geleverde prestaties aan de hand van vooraf vastgelegde criteria.

Ook voor hen geldt dat de kijk op het werk na terugkeer anders wordt. Men spreekt elkaar en wisselt gegevens uit. Dikwijls ontstaan er bilateraal waardevolle kontakten.

Over hun ervaringen zijn ook een serie artikelen opgenomen. Geen land kan heet zich veroorloven de beroepsopleiding te verwaarlozen. Beroepenwedstrijden vormen dan ook een waardevol ijkings instrument om niveauverschillen tussen de deelnemende landen zichtbaar te maken.

Van harte beveel ik dit boekje in uw aandacht aan.

Drs. L.H.L.M.A. Hermans
Voormalig Minister van Onderwijs
Cultuur en Wetenschappen

TEN GELEIDE

Op een zeker moment werd de vraag opgeworpen "zou het niet aardig zijn eens na te gaan waarde deelnemers aan de internationale beroepenwedstrijden zijn terecht gekomen. Hoe is hun carrière verlopen."

Het was ondoenlijk allen nog te achterhalen. We hebben een aantal van hen 'gevonden'. Zij zetten hun bevindingen op papier.

Als 'tegenhanger' hebben we ook juryleden benaderd voor hun kijk op de wedstrijden. Die reacties staan ook in dit boekje.

Beroepenwedstrijden ogen voor de oppervlakkige toeschouwer niet zo spectaculair als sportwedstrijden, maar zij zijn minstens zo belangrijk voor de promotie van beroepsuitoefening en beroepsopleiding.

Hoe meer jeugdigen kiezen voor een beroep hoe breder de basis. En een brede basis resulteert in een sterke top.

Veel dank ben ik verschuldigd aan de – amateur – schrijvers. Zij hebben de moeite genomen naast hun drukke werkkring tijd vrij te maken voor hun bijdrage, zonder de welke dit boekje niet kon verschijnen. Bijzondere dank ook aan Coen Smit (jarenlang jurylid en coördinator metaalberoepen) , op wiens geheugen en archief ik nimmer tevergeefs een beroep deed.

Dat de voormalig Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen het voorwoord heeft willen schrijven heb ik zeer op prijs gesteld.

Johan de Haan
samensteller.

De realisatie van dit boekje is mogelijk gemaakt door
**Kenteq kenniscentrum van metaal- electro- en
installatieberoepen**

Promotion of Vocational Training

By taking part in International Vocational Training Competitions across all continents, youngsters from different member-countries have the chance to exchange meaningful experiences among them, not only in terms of sharing trade techniques and know-how, but also in terms of getting acquainted with other cultures and customs.

**HET VAKMANSCHAP
VAN VAKKANJERS
NADER BEKEKEN**

**DEELNEMERS(en juryleden) vertellen
over het nut van deelname aan de
internationale beroepenwedstrijden**

**Benedicte Hoitink deelneemster 1985
horecaberoepen**

Het is vijftien jaar geleden, maar heden ten dagen nog steeds actueel, het verhaal van Benedicte Hoitink, deelneemster in het beroep Kok. (feitelijk Koken).

Niet alleen door haar wilskracht iets te bereiken, maar ook door de tijdens de wedstrijden opgedane kennis en inzichten runt zij thans twee horeca bedrijven.

Zelf schreef zij daarover het volgende:

“ De beroepenwedstrijden hebben mij geholpen met het starten en uitvoeren van mijn onderneming. De media volgden mij op de voet tijdens de diverse kookwedstrijden waaraan ik deelnam..

Het begon met de regionale wedstrijden, waar ik de eerste medaille behaalde met à la minute koken. Bovendien won ik de Jan Hoogeveen trofee. Dit is de prijs voor het origineelste gerecht. Daarna kwamen de nationale wedstrijden in Lisse, waar ik ook weer als eerste eindigde. Voor het eerst werden de wedstrijden gewonnen door een vrouw. Dat is heel bijzonder, want in de professionele keuken zijn erg weinig vrouwen – als kok – werkzaam.

Op zich gaf dit voor mij extra publiciteit, zeker toen men hoorde dat ik aan de internationale beroepenwedstrijden in Japan ging deelnemen. Dat was een geweldige ervaring. Ik behaalde daar de derde prijs. Bij mijn terugkeer in Nederland uiteraard weer de pers achter me aan, waaronder de Telegraaf, de regionale kranten, Libelle, Margriet, vakbladen, radioprogramma's enz.

Ik dacht ik moet hier meer uit zien te halen. Een eigen zaak beginnen leek mij fantastisch. De mogelijkheden waren er dus heb ik de sprong gewaagd. Weer extra publiciteit. De kranten schreven hierover met als kop: **“Wonderkind begint eigen zaak in Bornerbroek”**

We waren nog volop bezig met de verbouwing of de eerste gasten stonden al bij ons op de stoep. Een mooiere start kan je –beginnend – ondernemer niet wensen. Het ondernemen ging mij goed af en een paar jaar later heb ik

† een tweede zaak geopend. Beide bedrijven lopen uitstekend en daar ben ik best een beetje trots op. Al is het wel lang geleden toch staat er nog steeds op mijn folder dat ik toen een medaille heb gehaald in Australië. Je moet aan de weg blijven timmeren.”

Wolfs 59

Johan

Joost Peelen – deelnemer 1991

Autogeën lassen

We nemen weer eens een ander metaalberoep onder de loupe, een beroep waarin wij niet vaak een representant kunnen leveren : autogeën lassen.

In 1991, toen de wedstrijden in Amsterdam werden gehouden en Nederland toch de infrastructuur voor zeven kandidaten moest verzorgen, hebben we ook een deelnemer uit eigen land gehad:

**Johan* Joost Peelen. Wat vond hij ervan ?
Hier volgt zijn – bescheiden – relaas:*

“Deelnemen aan deze internationale wedstrijden was voor mij een geweldige ervaring. Op die leeftijd doet het iets aan je; het maakt je wat levenswijzer.

In mijn werk heeft het nauwelijks iets extra's gegeven, behalve mijn salaris dan (sic!), dat werd hoger door mijn deelname. Autogeën lassen wordt in de branche waar ik momenteel werkzaam ben niet of nauwelijks gebruikt. Ten tijde van de wedstrijden werkte ik bij Stork Wesson, daar werd het vaker gebruikt.

Wat ik wel heb ervaren is **dat het deelnemen iets in mij zelf heeft losgemaakt en het heeft mij gestimuleerd verder te gaan studeren en mijn ambities op een hoger peil te brengen. Ik wil ook meer gaan doen op het gebied van lassen.**

Op dit moment ben ik werkzaam bij AVAL als opleidingsadviseur. Tevens ben ik docent op het gebied van lassen, zowel praktisch als theoretisch. Mijn ervaringen komen nu goed van pas. Dat was in mijn vorige werkkring niet het geval. Naast het opleidingsaspect, zoals ik hier voor schreef verzorgt AVAL ook de begeleiding van cursisten in de bedrijven.

Dat betekent dat ik ook regelmatig naar die bedrijven toe moet, want dat is ook een deel van mijn werk. En dan kan je toch zien dat ik wat verder ben in mijn denken, dan ik geweest zou zijn zonder die wedstrijden. Het komt mij goed van pas.

Internationale kontakten heb ik er niet aan overgehouden. Je zegt dat je nog eens zal schrijven, maar dat komt er meestal niet meer van".

Marc van Dijk deelnemer 1993
goudsmeden

*Naar verhouding zijn er weinig 'echte' goudsmeden. Een aantal werkt voor een of meer winkels, anderen hebben nog neven werkzaamheden. Marc zat nog op school toen hij al op viel inzake zijn werkstukken. Hij won de selectiewedstrijd en mocht toen meedoen met de internationale wedstrijden.
Hoe het verder ging*

"Het is al weer bijna 10 jaar geleden dat ik deelnam aan de internationale beroepenwedstrijden in Taiwan. Ik heb de wedstrijden beleefd als onervaren goudsmid, want ik was de enige die nog op school zat. Onder leiding van twee ervaren leerkrachten ben ik zo goed mogelijk op die wedstrijden voorbereid, waardoor ik zeker extra 'bagage' heb mee gekregen voor mijn toekomst als goudsmid. Er is een groot verschil in de wijze van beoordelen van een werkstuk tussen de Europese en Aziatische landen. Aan goudverlies tilt men daar niet o zwaar. Maar ook het soort werkstuk dat gemaakt wordt – klassieke juwelen montage – wordt op de opleiding en in onze praktijk niet meer gemaakt. Zodoende was het prettig dit op deze manier toch te leren. In banen na mijn schooltijd heb ik hier veel aan gehad.

Mijn loopbaan is na terugkeer nogal grillig verlopen. Ik zou beginnen bij een diamantair, maar daar waren de rolluiken al naar beneden, dus dat werd niets. Ik ben toen bij andere gerenommeerde bedrijven gaan solliciteren om stage te lopen. **Het was, met mijn internationale ervaring, niet zo moeilijk ergens binnen te komen.** Ik heb stage gelopen en twee jaar gewerkt bij een bedrijf dat topklasse juwelen verkocht. Daarna ben ik naar Friesland vertrokken, omdat we geen betaalbare woonruimte konden vinden in Amsterdam.

In Friesland werd ik aangenomen en ik kreeg gelijk woonruimte aangeboden. In verband met reorganisatie stond ik na anderhalf jaar weer op straat. Ik bemerkte dat er weinig groei in de branche zat. Na veel wikken en wegen ben ik uit de branche gestapt en de richting van tandtechniek uitgegaan. Ik werk nu bij een groot tandtechnisch laboratorium in Ede, waar ik het reuze naar mijn zin heb. Dit bedrijf is in 2001 zelfs uitgeroepen tot het beste leerbedrijf.”

Paul Dijkstra – deelnemer 1993
Landbouwmechanisatie

We schrijven 1993 als de 32^e internationale beroepenwedstrijden in Taiwan worden georganiseerd. Eindelijk dan de gelegenheid om met eigen ogen te aanschouwen wat "Made in Taiwan" nu precies betekent.

Paul Dijkstra is een van de Nederlandse deelnemers en hij doet mee in het beroep: Landbouwmechanisatie. Resultaat: een zilveren medaille.

We laten Paul aan het woord

"In 1993 heb ik deelgenomen aan de beroepenwedstrijden in Taiwan. Vanaf 1997 ben ik werkzaam bij landbouwmechanisatiebedrijf Mijno van Dijk in St. Annaparochie als werkplaatschef en praktijkopleider. In 1999 heb ik een korte periode gewerkt als schade expert bij een expertise bureau voor het taxeren van schades aan landbouwmachines en -voertuigen.

Omdat dit mij toch niet beviel, het voldeed niet aan mijn verwachtingen, ben ik weer teruggekeerd naar mijn oude werkgever.

Als ik terugdenk aan de beroepenwedstrijden doe ik dat steeds met een fantastisch gevoel. Dit komt enerzijds door het behaalde resultaat, maar in hoge mate ook door de opgedane ervaringen tijdens en na de wedstrijden.

Ik noem nadrukkelijk de ervaringen, omdat je aan de ene kant door je collega's eraan wordt herinnerd wanneer je een fout maakt ("jij bent toch nationaal kampioen geweest en tweede geworden bij de wereldwedstrijden !").

Aan de andere kant heb ik ook veel opgestoken van de andere internationale deelnemers. Dat geeft je een voorsprong op anderen. Iets anders is dat je tijdens de wedstrijden, maar ook in de voorbereiding het beste uit jezelf naar boven probeert te halen.

Het is jammer dat het beroep als zodanig niet meer als wedstrijdberoep is opgenomen, zeker gezien het feit dat de techniek in de landbouw de laatste jaren een grote ontwikkeling heeft doorgemaakt.

Dan is het van belang niet alleen daarvan op de hoogte te blijven, maar evenzeer over de mate van vakmanschap van de andere landen, zeg maar de concurrentie. Dat laatste komt tot uiting tijdens de wedstrijden. Je merkt hoever men in de verschillende landen op dit terrein is gevorderd. Die kennis gebruik je vervolgens weer in je werk.

Het was een onvergetelijke tijd, die ik voor geen goud had willen missen”.

Bart de Bruijn 1995
Autospuiten

Gaan voor goud was het devies van Bart de Bruijn, nationaal kampioen autospuiten, toen hij meedeed aan de internationale beroepenwedstrijden in Lyon. Met vallen en opstaan is hij toch op z'n stek gekomen. Maar dat heeft wel veel moeite gekost. In het navolgende artikel maakt hij u daarvan deelgenoot

“Terugkijkend op de afgelopen zes jaar is er een hoop gebeurd, het meeste in positieve zin. Als autospuiter scoorde ik goed, maar mijn interesse ging toch meer uit naar het werken bij een autolak fabrikant. Het verzorgen van demonstraties, trainingen en trouble shooting sprak mij aan. Ik was echter pas 19 jaar. In stilte hoopte ik dat met het winnen van een gouden medaille ik dat leeftijdsverschil wel zou overbruggen. Maar het werd ‘brons’. Best goed, maar voor mij te weinig. Ik had al mijn baan op gezegd, want ik had die tijd gebruikt om intensief te trainen. Mijn droom viel in duigen, bovendien had ik geen baan en mijn spaargeld was op.

Na een periode van twee maanden heb ik een open sollicitatie gestuurd naar zo'n acht verschillende lakmerken. Daarenboven schreef ik ook een brief aan de firma De Beer een in mijn ogen onbekend bedrijf. Het was juist deze firma die mij voor een gesprek uitnodigde. In de afdeling ‘kleuren technologie’ zocht men iemand die kleurenwaaiers zou kunnen spuiten. Ik ben uiteindelijk op hun aanbod ingegaan. Ik had weer werk en ik hoopte in stilte dat ik van uit de zijlijn kon kijken naar een bedrijf dat niet allen op de nationale markt, maar ook op de internationale markt opereerde. Na een jaar kwam er binnen het bedrijf toch een plaats vrij op de afdeling techniek. Ik heb daar ongeveer drie jaar gewerkt, met als werkgebied het verre oosten, inclusief Australie, Nieuw Zeeland plus enkele landen in Europa

Het voordeel dat ik heb gehad bij dit werk vindt toch zijn oorsprong bij de skill Olympics.

Communiceren in een andere taal, de cultuur en manier van werken kwam nu goed van pas tijdens mijn reizen naar het buitenland.

De laatste twee jaar geef ik leiding aan de afdeling techniek bij De Beer, waarvoor ik ook nog als technisch consulent werkzaam ben. De bronzen plak is nu toch een beetje verguld”.

Andre Niens – deelnemer - 1995
Landbouwmechanisatie

Nederland heeft helaas niet vaak kunnen meedoen in het wedstrijdberoep

Landbouwmechanisatiemonteur.

Het vergt een enorme ruimte en er zijn maar weinig bedrijven die daarin gespecialiseerd zijn. Of dit voor de bedrijfstak een voordeel is? In ieder geval deden we wel mee in 1995. Hierbij zijn ontboezemingen:

“Tijdens mijn opleiding voor 2^e monteur landbouwmachines werd er gevraagd of ik het leuk zou vinden mee te doen aan het Nationaal Kampioenschap, dat werd gehouden in de praktijkschool in Ede.

We kregen daar een aantal opdrachten waaronder storing zoeken. Natuurlijk was ik ook wel zenuwachtig. Maar dat was ik ook tijdens de wedstrijden, wanneer iedereen op je vingers zit te kijken.

Aan het einde van de wedstrijd was de prijsuitreiking, tegelijk met andere metaalberoepen. Aangezien ik vond dat mijn ‘concurrenten’ goed waren was ik toch wel verrast met de eerste plaats. Dit betekende dat ik mee mocht doen met de internationale beroepenwedstrijden. Daarvoor kreeg ik extra training, waarmede ik wel drie maanden bezig ben geweest, maar dat heeft toch geloond, zoals later zou blijken. Ik heb ook nog een week in het examencentrum in Soest meegelopen, om lassen, draaien en snijbranden te oefenen.

Op de wedstrijdlocatie in Lyon konden we de eerste dag onze gereedschapkisten uitpakken en een beetje oefenen. De volgende dag begonnen de wedstrijden. Het waren allemaal verschillende opdrachten, bijvoorbeeld het (de)-monteren van een versnellingsbak storing zoeken, of een brandstofsysteem afstellen. Ook moesten we een werkstuk maken met daarin alle facetten van metaalbewerken. Het was hard werken om alles op tijd klaar te krijgen.

Daarna kwam de prijsuitreiking. Ik ging met de tweede prijs naar huis. We zijn nu weer een aantal jaren verder.

Het belangrijkste is de ervaring die je opdoet en wat je tijdens de wedstrijden leert van anderen, waarvan je later weer voordeel hebt in je werk, dat neemt niemand je af.

Inmiddels heb ik de zaak van mijn vader overgenomen, we werken met zeven personen en zijn bekend met het werken met gerenomeerde merken. Het blijft van belang bij te blijven in je vak”

Saskia Smeenk en Onno Kokmeijer – deelnemers 1995 Horecaberoepen

Een ander verhaal is dat van Onno Kokmeijer en Saskia Smeenk. Beiden maakten deel uit van de 'Lyonploeg' die in 1995 meedeed aan de wedstrijden. Voorop stond dat er hard gewerkt moest worden. Onno moest zijn talenten en vak-kennis in de strijd werpen in het beroep kok en Saskia deed mee in het beroep Gast'heer'schap. Ook Amor deed mee en dat doet hij nog steeds; het leek wel een soort Romantisch tafelen. Hun belevenissen geven zij in het nu volgende verhaal:

“Het is voor ons beiden een geweldige ervaring geweest, waar we tot op de dag van vandaag nog steeds profijt van hebben.

Na terugkeer uit Lyon heeft Saskia nog een half jaar 'Les Quatre Cannelons' gewerkt, om vervolgens over te stappen naar – ja wel – het Amstel hotel in Amsterdam. Wat later maakte de overstap naar het Hilton hotel, eveneens in Amsterdam, waar ze mede door de opgedane kennis tijdens de wedstrijden, betrokken is bij de organisatie van vergaderingen en het begeleiden van bijeenkomsten. Natuurlijk komt daar ook administratief werk bij kijken. De meeste jongeren van rond de twintig jaar vergeten dat er ook achter de schermen gewerkt moet worden. Daarvan hebben ze totaal geen benul.

Wij prijzen ons gelukkig dat we intensief voor onze deelname aan de internationale wedstrijden door vak-mensen zijn voorbereid. Ook de svh heeft zich in dat opzicht niet onbetuigd gelaten.

Door onze 'meer waarde' treden we nu zelf op als jurylid bij het nationaal kampioenschap.

Tevens begeleiden wij de nieuwe kandidaten: l'histoire ce repète.

Ook ik (Onno) heb veel profijt gehad van de wedstrijden. Zodoende kwam ik in top restaurants terecht. Wil je in dit vak tot de top gaan behoren, dan moet je keihard werken, weken en nog eens werken. Mijn stage adressen waren De Swaen , De Hoefslag, Gieser Wildeman, en de Karperdonkse Hoeve. Nu werk ik als souschef, wat ik mede te danken heb aan mijn wedstrijdresultaten., die echt iets toegevoegd hebben aan mijn vakkennis, bij Merlet in Schoorl.

Tot slot is het ons privé ook voor de wind gegaan, want tijdens de teambijeenkomsten voor de uitzending naar Lyon hebben wij elkaar steeds beter leren kennen en wij wonen nu al weer een aantal jaren samen

Hein Nooijen – deelnemer 1997
Tegelzetten

Ook in de bouwsector deed Nederland mee. De meeste keren met metselen en timmeren. De eerste keer dat tegelzetten op het programma stond was in 1988 in Sydney. De toenmalige kandidaat, die als demonstrateur was mee gegaan, stak ver boven de anderen uit. Zo ver dat hij meteen kon blijven, maar zó ver wilde hij het nog niet laten komen. In Sankt Gallen 1997 hadden we ook weer zo'n goeie deelnemer; hij berichtte ons:

“Geweldig, in een woord geweldig. Zo vatte Hein Nooijen zijn deelname in Sankt Gallen samen. Het begon met de voorrondes. Dat viel wel mee. Direct daarna kwam het Nederlands kampioenschap waar ik, als klap op de vuurpijl de eerste prijs behaalde.

Vervolgens kreeg ik het bericht mee te mogen doen aan de internationale wedstrijden. De Nederlandse jeugd ploeg bestond uit 24 vaklieden, die allen kampioen waren in hun beroep.

Ruim voor mijn vertrek kreeg ik al veel reacties uiteraard van de familie, maar ook van vrienden en vaklieden en ook oud leraren, die mij veel succes wensten.

Eén daarvan zei tegen me ‘Ik had het je altijd al gezegd jij kon Nederlands kampioen worden’

De voorbereiding op die internationale wedstrijden was zeer intensief. Steeds maar weer een aantal werkstukken maken met een (nog) hogere moeilijkheidsgraad. Er was ook een goede begeleiding

Toen kwam de reis er naar toe. Ik ging weg als een stille jongen en ik kwam terug als een volwassen vakman, die klaar was voor het bedrijfsleven, en een bronzen plak op zak had. Ik was toch wel trots op mijn prestatie in Zwitserland. Ook in mijn dorp werd uitbundig feest gevierd, met fanfare en kleiduiven schieten. Na nog een tijdje bij de gebroeders Hoedemakers gewerkt te hebben,

begon het bij een beetje te kriebelen. Al eerder had ik gedroomd van een eigen bedrijf. Op mijn 22^e verjaardag stapte ik naar de Kamer van Koophandel om mij in te laten schrijven. Ik moest nu zelf voor werk zorgen, een hele zorg. **Maar door die medaille en de daarbij behorende publiciteit had ik veel naamsbekendheid gekregen.** Zo rol je er in. Momenteel betegel ik badkamers van meer dan € 45.000,-

Nu, zes jaar later praten de mensen er nog over. 'Hoe was dat toen'

Dan vertel ik weer het hele verhaal, maar dan hebben we wel een lange schaft .

Petri Groenendijk – deelnemster - 1997

Dameskappen

Te gek, te dol, wat gaaf zo schreeuwde Petri Groenendijk van vreugde, onder het maken van een wilde indianendans, op weg naar de hoogste trede van het podium. Ik heb goud, goud, goud!!!!"

Petri was in 1997 onze vertegenwoordigster in het dameskappen in het Zwitserse Sankt Gallen. Er waren momenten dat ze dacht dat ze droomde, maar het bleek duidelijk echt. Zij had de gehele concurrentie het nakijken gegeven. Wat doet ze nu? Leest u mee?

“Na de enorme belangstelling rondom de beroepenolympiade begon het dagelijks leven weer, maar toch was er altijd die plak.

In de kapsalon, waar ik destijds werkzaam was ging de groei van de klandizie mede daardoor erg omhoog. Ook werd ik vaak gevraagd om salon trainingen en presentaties te doen. Door altijd maar zo actief te zijn en van je werk je hobby te maken koste dat enorm veel tijd. Ik dacht er aan om een eigen zaak te beginnen, maar misschien ook niet. Kortom ik stopte met werken en ik ging een wereldreis maken een jaar lang.

Toen ik na een jaar terug kwam, was het beslist geen probleem om in een goede salon een baan te krijgen. Je loopt naar binnen vertelt van je gouden plak en je wordt eigenlijk meteen aangenomen.

Toch wilde ik dit ook niet, maar werk op het gebied van presentatie en educatie trok mij wel.

Zo ontstond het idee om een open sollicitatie bij Keune Haircosmetics te doen. Al in het eerste gesprek werd ik direct aangenomen. Ook hier bleek de gouden plak zijn werk te doen.

Ik werd creative educator. Thans doe ik dit al weer drie jaar. Ik leer de kappers hoe zij het beste met onze producten kunnen werken. Daarnaast geef ik presentaties op het gebied van knippen en verftechnieken. Het is een Nederlands bedrijf, dat ook naar het buitenland exporteert. Ik ben dus vaak op reis naar de landen waarnaar we exporteren. Zo ben ik o.a. naar Brazilië geweest, waar we een grote show gedaan hebben. Binnenkort ga ik ook naar India om educators te trainen. In de brochure die we aan de klanten verstrekken staat vermeld dat ik een gouden plak heb behaald . Dat werkt altijd in je voordeel

Naast de geweldige baan die ik heb is er ook een ander aspect dat ik wil aanhalen:”Om ergens voor te gaan zorg voor discipline in je werk en heb vertrouwen in je zelf. Dat zal je altijd helpen in je keuze die je later wilt maken.”

Rudolph van Veen deelnemer 1988 Horecaberoepen

Gastheer was deze keer het verre Australië waarin Sydney de internationale beroepenwedstrijden werdengehouden. Rudolph van Veen maakte deel uit van het Nederlands team jeugdige vaklieden, die in diverse beroepencategorieën hun krachten gingen meten. Gewapend met veel energie en een plakboek vol met foto's van zijn patisserie prestaties heeft hij de vele bezoekers versteld doen staan van zijn kunnen. Hoe het hem verder verging leest u hieronder:

Altijd al heb ik kok willen worden. Gevolg daarvan was dat ik diverse diploma's via de SVH heb behaald tot en met de titel Meesterkok. Daarna ging het crescendo. Vele grote prijzen heb ik behaald, o.a. de 1^e prijs bij de zilveren kokmuts-desserts en een gouden en zilveren medaille bij de International Salon Culinaire in Singapore en de eerste prijs bij de Grand Prix Mandarine Napoleon. Ook heb ik een kookdemonstratie gegeven voor 600 personen tijdens het Cape Gourmet Festival in Kaapstad

Meedoen aan wedstrijden heeft altijd een grote rol gespeeld in mijn leven. Het houdt je alert op wat er in je omgeving op je vakgebied gebeurt. Tot augustus 2000 ben ik werkzaam geweest bij Dohler FoodService in Breda als culinary creative chef. Ik stel mij ten doel het imago van de patisserie te vernieuwen en te verbeteren. Het is een grote eer dat men mij gevraagd heeft zitting te nemen in de jury van The Beaver Creek National Pastry Team Championship, een groots opgezette patisseriecompetitie in Colorado.

Via????????????ben ik in september 2000 bij de televisie terechtgekomen, als kok in het RTL programma 'Life & Cooking', waar ik mijn creativiteit danig kan uitleven.

Frank Scheutjens – deelnemer - 1991
Stempelmaker

Heel anders is het verhaal van Frank Scheutjens . Hij deed mee in 1991, toen Nederland gastheer was van de beroepenwedstrijden. Als lokatie was gekozen voor het RAI complex. Met de hotels 'om de hoek' verliep alles uitstekend. Frank was onze stempelmaker. Een verhaal met een aparte afloop.

“Toen ik meedeed aan de internationale beroepenwedstrijden, was dat in 1991. Ik werkte toen bij een bedrijf in Boxtel dat gespecialiseerd was in precisietechniek in kunststof en metaal.

Na de wedstrijden ben ik bij hetzelfde bedrijf werkzaam geweest in het CNC frezen tot 2000

Van beroep ben ik stempelmaker. Daar vind je er niet meer zoveel van. Maar het CNC bevalt mij prima. Ik moet altijd zeer fijne en nauwkeurige onderdelen maken voor stempels en spuitmatrijzen. Hiervoor heb ik altijd zeer veel waardering gekregen.

Omdat ik ook wel eens wat anders wilde, heb ik gereageerd op een vacature bij Kerbos in Son en Breugel. Tijdens het sollicitatiegesprek, kwamen we op een gegeven moment ook te spreken over de beroepenwedstrijden. Ik vond dat wel leuk, want daardoor heb je altijd een streepje voor op andere sollicitanten.

Wat bleek nu een van de twee directeuren had in 1983 ook meegedaan aan de internationale beroepenwedstrijden in Oostenrijk (dat was Theo Strijbos) in het beroep instrumentmaken. Ik werd meteen aangenomen want zo zei hij: **“van de beroepenwedstrijden kunnen eigenlijk alleen maar goed gemotiveerde mensen komen”**.

Nu ben ik daar werkzaam als CNC frezer. We vervaardigen een breed assortiment aan fijnmechanische onderdelen. Ik heb het er dan ook reuze naar mijn zin”.

Jos Gräfe en Siepko Bekkering deelnemers 1993 Mechatronica

Mechatronica is een modern vak. Bij ons wordt dit gegeven op school, terwijl in andere landen het al een beroep is. Dat scheelt enorm als je de vaardigheid vergelijkt. In dat opzicht komen wij nog wel wat te kort.

Siepko en Jos waren onze vertegenwoordigers in 1993.

Hun- kort - verhaal :

Het is al weer een tijd terug dat wij meegedaan hebben,. In 1992 het nationaal kampioenschap en een jaar later de **internationale wedstrijden in Taiwan. We hebben daar een geweldig brok ervaring opgedaan, niet alleen in vak-technisch opzicht, maar ook mentaal.**

Om te beginnen moet je kennis hebben van: (electro)pneumatische besturingscomponenten; installatie voorschriften, de verschillend plc programmeer talen. En tenslotte moet je een industriële robot kunnen aansturen.

Het is op de wedstrijden van belang de opdracht zo goed en zo snel mogelijk uit te voeren. Dat levert punten op. Mechatronica is een 'teamsport' . Aan kennis heb je niets als je geen goed team vormt, want ook onder stress moet je het goed met elkaar kunnen vinden.

Terug in Nederland leverde het wel voldoende gespreksstof op bij sollicitaties .Je hebt toch een streepje voor. Sinds 1997 werk ik (Jos) bij AWLtechniek en ik voel me daar echt op m'n gemak.

**HET VAKMANSCHAP
VAN VAKKANJERS
NADER BEKEKEN**

**(Deelnemers en) JURYLEDEN vertellen
over het nut van deelname aan de
internationale beroepenwedstrijden**

Theo Bakkum jurylid Tegelzetten

Als jurylid dien je van alle markten thuis te zijn. Niet alleen wordt er een beroep gedaan op je vakkennis, maar ook het duidelijk van te voren vaststellen hoe er beoordeeld wordt is van belang. Er wordt enige improvisatie van het jurylid verwacht gevraagd. Tot slot speelt het taalverschil een grote rol, maar van Nederlanders wordt verwacht dat zij zich in alle talen redden. Er zijn wel tolken bij de hand, maar toch.....De ervaringen leert dat je toch alert moet blijven.

De wedstrijden hebben ook veranderingen teweeg gebracht in de Nederlandse opleiding. Voor dien was tegelzetten ook tegel zétten en niet lijmen. Maar de Bovatin heeft ook de vakbekwaamheids examens veranderd en het tegel lijmen toegestaan. Dit als gevolg van de internationale acceptatie.

Eén van de kandidaten van destijds heeft bij terugkeer van de internationale beroepenwedstrijden op basis van zijn resultaten het vakdiploma ten behoeve van de vestigingswet cadeau gekregen. Korte tijd later is hij gestart als zelfstandig ondernemer met een tegelzetters bedrijf. Aangezien alle deelnemers en juryleden maar één ding willen en dat is de gouden medaille, moeten de juryleden reuze alert zijn op de beoordeling van de kandidaten.

Juist omdat een jurylid zijn (landgenoot deelnemer) niet beoordeelt. Soms is er onder juryleden ook een soort competitie gaande. Een gezonde rivaliteit kan geen kwaad, maar ernstiger wordt het wanneer men probeert de andere kandidaten laag te beoordelen.

Een-voorbeeld:

2. Er was een jurylid, dat bij het meten van 'te lood staan' en waterpas bij een Zwitserse deelnemer een afwijking van 7 mm had geconstateerd. Dat betekende dat hij daardoor weinig punten kreeg.⁴

3. Nederland en Zwitserland hielden dit voor onmogelijk. Hermeting bracht aan het licht de notulist /jury de - becijfering wel erg onnauwkeurig had gedaan, de afwijking was slechts 4,2 mm. Zijn jurylidmaatschap was hiermede gelijk minder geloofwaardig geworden. Hij koos de verstandigste weg en trok zich terug.

Kees Kompier jurylid
autosputen

Autosputen zou een nieuw beroep worden om eventueel op te nemen als wedstrijdberoep van "World Skills". Dit vanwege de verandering naar water gedragen lakken. Maar eerst diende er een demonstratie gehouden te worden om na te gaan welke specifieke problemen men kon verwachten bij de organisatie en om vast te stellen op welke onderdelen de kandidaten beoordeeld zouden worden. Er werd een beroepsbeschrijving gemaakt. Hierna volgde op de eerstvolgende beroepenwedstrijden een demonstratie.

De gekozen locatie destijds lag 10 kilometer van de rest van het wedstrijdveld, met als gevolg (veel) te weinig publieke belangstelling.

Gelukkig was er wel voldoende interesse van de wedstrijd landen. Mede hierdoor werd het beroep autosputen als wedstrijd beroep geïntroduceerd. In de daarop volgende wedstrijden was Nederland zeer succesvol. We wonnen een bronzen en vervolgens een zilveren medaille. Zeker niet slecht als je het afzet tegen de tijd- en financiële investeringen die de Aziatische landen er voor over hebben. Dat geeft ons niet te denken.

Want mede door wat we op de wedstrijden geleerd hebben staat de Nederlandse kwaliteit op een hoog peil. Wij kunnen ons meten met de besten, zowel op het onderdeel sputen, als ook op het vlak van het milieu.

**Henk Blewanus jurylid
autoschadeherstellen.**

Al jaren is autoschade herstellen een beroep waarin Nederland zich tussen alle andere landen in positieve zin onderscheidt. Vaak ook worden de voorstellen van ons land geheel of gedeeltelijk als wedstrijdopdracht opgenomen. Modernisering van het beroep heeft wel geleid tot efficiëntere werkmethoden, waarbij al gauw overgegaan wordt tot vervanging van een bepaald carrosserie onderdeel dan tot reparatie. Om toch de vakkennis op peil te houden dienen de kandidaten tijdens de wedstrijden uit een vlakke plaat een spatbordje te maken met een hand geklopt binnenscherm. Deze wedstrijden op zich plegen een zware aanslag op de slagkracht van de deelnemers. Op een van de wedstrijden – Birmingham – bleek totaal geen plaatstaal voor handen. Tijdens de voorbereidingen op zondag waren ook nog alle bedrijven gesloten. Zwitserland schoot de Britse organisatie te hulp.. Zij lieten hun nog net niet vertrokken kandidaten een paar stukken plaatstaal meenemen. Nadere bestudering van de staalplaten liet de herkomst zien : ‘Made in Birmingham’.

Onze deelnemers weerden zich goed, maar vielen telkens niet in de prijzen. Het onderdeel repareren is nu op een moderne leest geschoeid. Dit is wel het gevolg van overleg met diverse landen. Vervolgens zullen de opleidingsmodulen in ons land aan de hand van die wijzigingen worden bijgesteld. **Dit is het voordeel van deelname aan internationale wedstrijden, waardoor je de vinger aan de pols houdt met betrekking tot de vakontwikkeling.**

Dick Bruins jurylid werktuigbouwkundig tekenen

Nederland had al een paar jaar niet meegedaan aan de beroepenwedstrijden met werktuigbouwkundig tekenen . Inmiddels stonden de wedstrijden voor 1991 in ons land genoteerd. Twee jaar eerder, in 1989, zou Engeland ze gastvrijheid bieden in Birmingham. Als voorbereiding op 'Amsterdam'.ging ik met juryleden in andere beroepen, als waarnemer daar naar toe om te zien wat er van ons land als volgende 'host country' werd verwacht. Wedstrijdtekenen was geheel nieuw voor mij en er bleek nog een heleboel te leren, ook organisatorisch. Ik heb mijn ogen uitgekeken. Wij, Nederlanders, met onze welbekende zuinigheid gebruiken één houder voor meer pennen om erin te schroeven. Als dan van pen gewisseld moet worden, dan schroeven wij de pen los van de houder en zetten er een andere pen in. Fout!!! Je moet zoveel houders meenemen als je pennen hebt. Dat geldt evenzeer voor passers met diverse potloden enz. enz. Een Japanse deelnemer legde op een glasplaat alles aan gereedschap neer wat hij nodig had. Ook had hij een blok hout met diverse zaagsneden waarin zijn mallen werden geplaatst, natuurlijk weer in een vaste volgorde. Zodoende kon hij al zijn aandacht geven aan het tekenen en verloor hij geen tijd met zoeken naar gereedschap

Alles om hem heen ontging hem totaal. Alleen dewedstrijd opdracht, daar had hij maximale aandacht voor. Natuurlijk is dit een kwestie van trainen, trainen en nog eens trainen. Daarnaast speelt ook de mentaliteit een rol.

Met een heleboel ervaring rijker gingen wij weer huiswaarts. Ook dat is iets wat de beroepenwedstrijden mij hebben geleerd.

Gerard Strikker jurylid Horecaberoepen

Nederland levert modern gastheerschap en volgt nauwgezet de mondiale ontwikkelingen op dit gebied. Dat is een van de conclusies als gevolg van het meedoen aan de internationale beroepenwedstrijden. In ons vakgebied is Nederlanden van de trendsetters. Een bevestiging van goed bedrijfstakbeleid en inzicht in eigentijds gastheerschap.

Betrokken zijn bij deze wedstrijden betekent ook een direct contact met internationale collega's, kennis nemen van het verschil in vaktechnisch niveau per land. Verder niet te vergeten de verscheidenheid in beleving van gastheerschap en gastronomie. Daarnaast speelt ook de cultuur en rol, alsmede de gezonde rivaliteit tussen de juryleden onderling.

Het eerste succes van mij was om de sociale vaardigheden een zwaarder accent te geven dan tot nu toe het geval was. Aan de andere kant wordt nu 'tafelbereiding' iets minder zwaar gewogen. Dat geeft een betere verhouding ook tot de in Nederland geldende normen. In goed overleg met de juryleden uit de andere landen zijn er nieuwe wedstrijdelementen toegevoegd, o.a. wijnherkenning.

Nationaal worden de opdrachten voor het kampioenschap afgestemd op de internationale normen. Daarbij zijn de beroepsvaardigheden en vaktechnieken nu ook mondiaal geïntegreerd. Er is dus sprake van een wisselwerking. Duidelijk is dat in ons land de leerbedrijven een centrale rol spelen in het selecteren en begeleiden van de kandidaat voor de wedstrijden. Het landelijk orgaan erkent ook de publiciteitswaarde ervan. Vooral in het voortraject is er veel publiciteit hetgeen ook de kwaliteit van het leerbedrijf aangeeft.

Iets geheel anders is dat er een betere balans is ontstaan tussen gastheer-/gastvrouw-schap en koken.

Waar voorheen de kok op de voorgrond werd gesteld is er nu sprake van een fifty-fifty verhouding. De wedstrijden en de publiciteit daar omheen zorgen voor extra aandacht en benadrukken de samenwerking tussen kok en gastheer/gastvrouw. Gastronomie is in beweging en is actueel. Er komen nu ook opdrachten in projectvorm, die door kok en gastheer/gastvrouw als team moeten worden uitgevoerd. De wedstrijden maken op mij een grote indruk en zijn van niet te onderschatten betekenis voor het kennisnemen van modern vakmanschap.

Frans Mank jurylid Bloemsierkunst

In 1991 toen de internationale beroepenwedstrijden in Nederland plaatsvonden werden er door het Landelijk Orgaan- Lobas- demonstraties bloemschikken – bloemsierkunst verzorgd. Het is altijd weer een fleurig en doorgaans ook kleurig gebeuren. Nederland, als vermaarde bloemenleverancier deed het goed.

Toen de diverse landen dat hadden gezien gingen er stemmen op er in de toekomst een wedstrijd van te maken. Lobas reageerde positief en zes andere landen schreven zich in voor de wedstrijden in 1995 in Lyon. Tijdens de voorbereidingen hebben we met de zeven juryleden alles georganiseerd, want er was bijna niets voorhanden.

Wij zorgden voor een zo optimaal mogelijke werkplek voor de wedstrijd kandidaten, schreven de opdrachten uit, waaronder een complexe tafeldecoratie, een wandarrangement en als klapper een bruidsboeket. Het jurylid uit Liechtenstein fungeerde als bruid en ik als bruidegom, zo liepen wij door de hal. Dat was een goede promotie voor het vak.

Er zit niet alleen groei in bloemen en planten, ook het aantal landen dat wederom in Sankt Gallen gaat deelnemen groeit gestaag Momenteel hebben al zeventien landen zich opgegeven!!!! Er wordt veel kennis uitgewisseld en nagenoeg alles wordt op video vastgelegd.

Door mijn activiteit als internationaal jurylid ben ik, op basis van deskundigheid verzocht door de Europese bloemistenorganisatie, cursussen te organiseren voor juryleden in heel Europa. Hierdoor komt ook het gehele vak 'bloemsierkunst' op een hoger plan.

Ook Nederland geeft hiermede tevens de toon aan. "Noblesse oblige".

**Louis Hankart jurylid
goudsmeden**

Vanaf 1975 geef ik al les in oude Japanse versieringstechnieken op de vakschool Edelsmeden in Schoonhoven. Ook was ik vanaf die tijd bezig met een stage te realiseren bij een van de specialisten op dit gebied, professor Yasuki Hiramatsu. Inmiddels waren we al in 1983 aangeland. In die tijd werd ook aan Nederland het verzoek gericht na te denken over deelname in het beroep goudsmeden in internationaal verband. De school vond het een goed idee hieraan mee te doen.

Er werd een sponsorplan gemaakt en een wedstrijdselectie traject uitgezet. Tevens werd de mogelijkheid onderzocht mijn stage in Japan en mijn deelname als jurylid te combineren.

In de periode vlak voor de internationale wedstrijden werd de kroon op het werk gezet. Eindelijk was het gelukt om alle laatste afspraken voor de stage periode af te ronden. Doordat de vakschool en het bedrijfsleven mijn uitzending als waarnemer/jury voor de bedrijfstak en de school tijdens de internationale beroepenwedstrijden hebben mogelijk gemaakt is er een enorme verrijking van mijn kennis ten aanzien van de specialistische technieken ontstaan, waardoor beide gremia een bloeiende toekomst tegemoet konden zien. Er is ook een wisselwerking; **doordat ik betrokken was bij de internationale beroepenwedstrijden begreep men in Japan dat ik veel verstand van het vak had. De kennis die ik in Japan opdeed kon ik weer in mijn lessen gebruiken en dat was weer een 'plus' voor mijn functie als leraar en voor het bedrijfsleven.**

Ik ben als jurylid betrokken geweest bij de wedstrijden in Australië, Engeland en Amsterdam. De deelnemende goudsmeden zijn telkenmaal net buiten de prijzen gevallen, maar hebben toch steeds goede prestaties geleverd, tussen de 4^e en 6^e plaats. Dat is, afgezet tegen de tijd die men aan extra training kan besteden, en vergeleken met de mate van praktijk tijd zeker niet slecht.

**Peter van Swol jurylid
instrumentmaken**

In juni 1998 kreeg ik een verzoek om als expert aanwezig te zijn bij de nationale kampioenschappen in Polen. Verder zou bekeken worden of deelname aan de Europese beroepenwedstrijden in 1998, voor dit land mogelijk zou zijn.

Dankzij mijn ervaringen als (chief) expert tijdens de internationale beroepenwedstrijden kon ik deze ondersteunende taak aan Polen geven, want zij stonden nog aan het begin van het wedstrijdtraject.

Bij de opening van de wedstrijden waren twee ministers aanwezig alsmede diverse afgevaardigden van het bedrijfsleven. De presentatie zag er professioneel uit. Bij de presentatie van de deelnemers zag ik dat de leeftijdsgrens wat anders lag dan wij gewend waren. Er waren ook vakmensen van ongeveer 50 jaar!!

Ondanks de goede presentatie was het equipment niet bepaald op internationaal niveau. De jongste machine was van 1972. De wedstrijdopdrachten waren nog al beperkt van omvang en niveau. Het resultaat van deze wedstrijd was dus niet representatief om in Europees of internationaal verband mee te kunnen doen.

De wedstrijdberoepen waren: engine mechanic-body repair-information technology-turning-milling-painting-welding-computer design-fitting-mechatronics.

Ik heb de Poolse experts in contact gebracht met hun Nederlandse collega's om inhoudelijk advies te geven.

Tevens heb ik benadrukt de lat niet te hoog te leggen, waardoor de animo om te streven naar mee doen op termijn doen niet verdwijnt.

Theo Matla jurylid Mechatronica

Mechatronica is een samenvoeging van mechanica en electronica. Sinds een tiental jaren wordt dit vak al onderwezen. Je moet over een zekere mate van creativiteit beschikken wil je je in dit vakgebied thuis voelen.

Mechatronica is probleem oplossen. Als het op de ene manier niet lukt zal je zo inventief moeten zijn om een andere oplossing te verzinnen.

Er wordt op de internationale beroepenwedstrijden gewerkt in team verband. Een team krijgt de opdracht storingen op te sporen en te verhelpen. Een andere opdracht is een sorteer- en vuilinstallatie, die uit vier losse stations bestaat, waaronder een industriële robot, in elkaar zetten en samenstellen zodat een werkende productie-eenheid wordt verkregen.

Het niveau op de wedstrijden ligt hoog. Vooral als men daarbij bedenkt dat Nederland kandidaten levert die pas in het laatste jaar van hun studie voor mechatronica kunnen kiezen. Op school betekent dat je er zes uur per week les in krijgt. In andere landen is het geen studie, maar een beroep. Die jonge vaklieden veel meer ervaring, ze zijn bijna dagelijks met hun vak bezig. We zijn er druk mee bezig om dat hier in ons land ook voor elkaar te krijgen